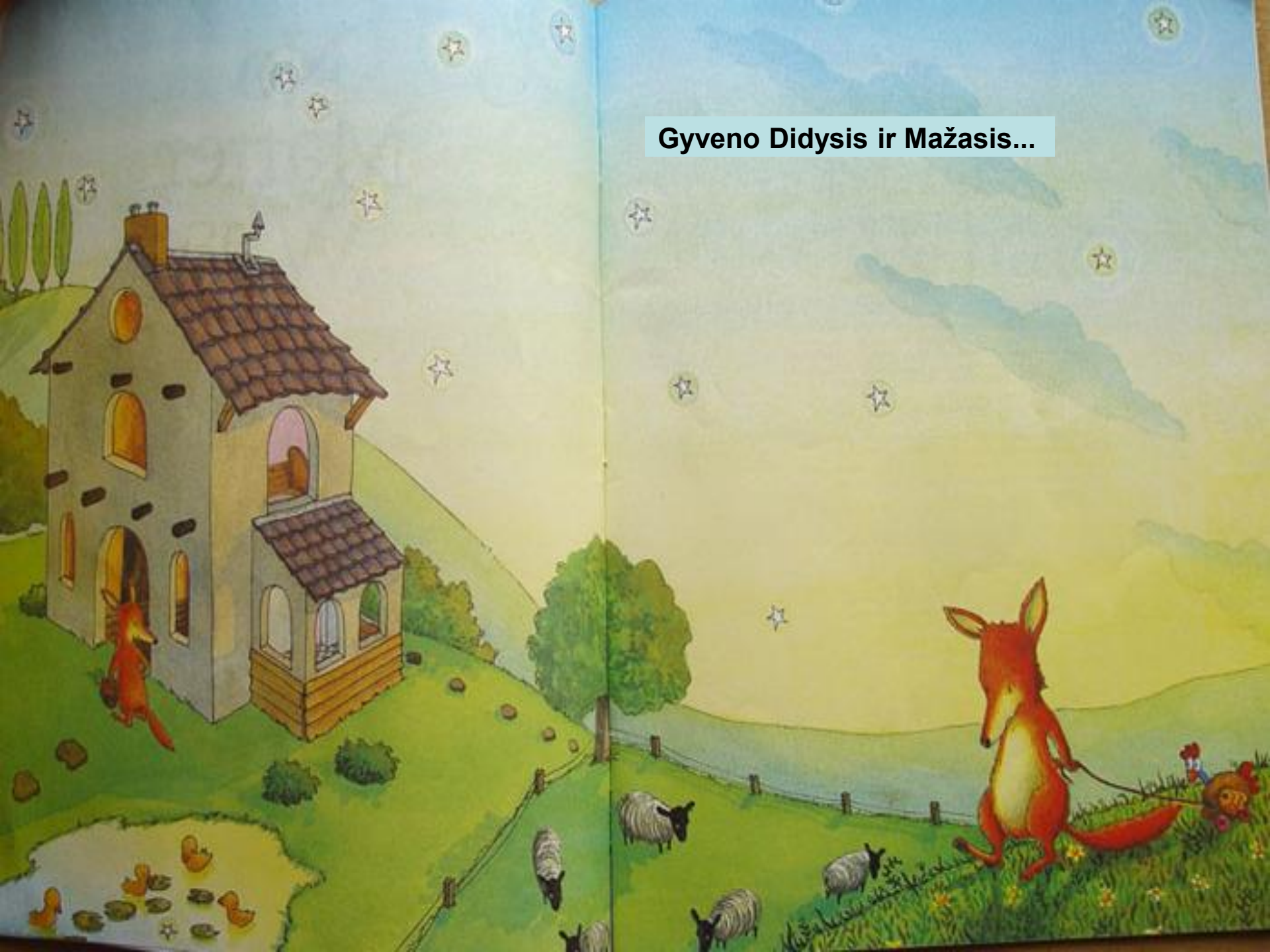

**KaD iR KaS
BeNuTiKtU
(pagal Debi
Gliori)**

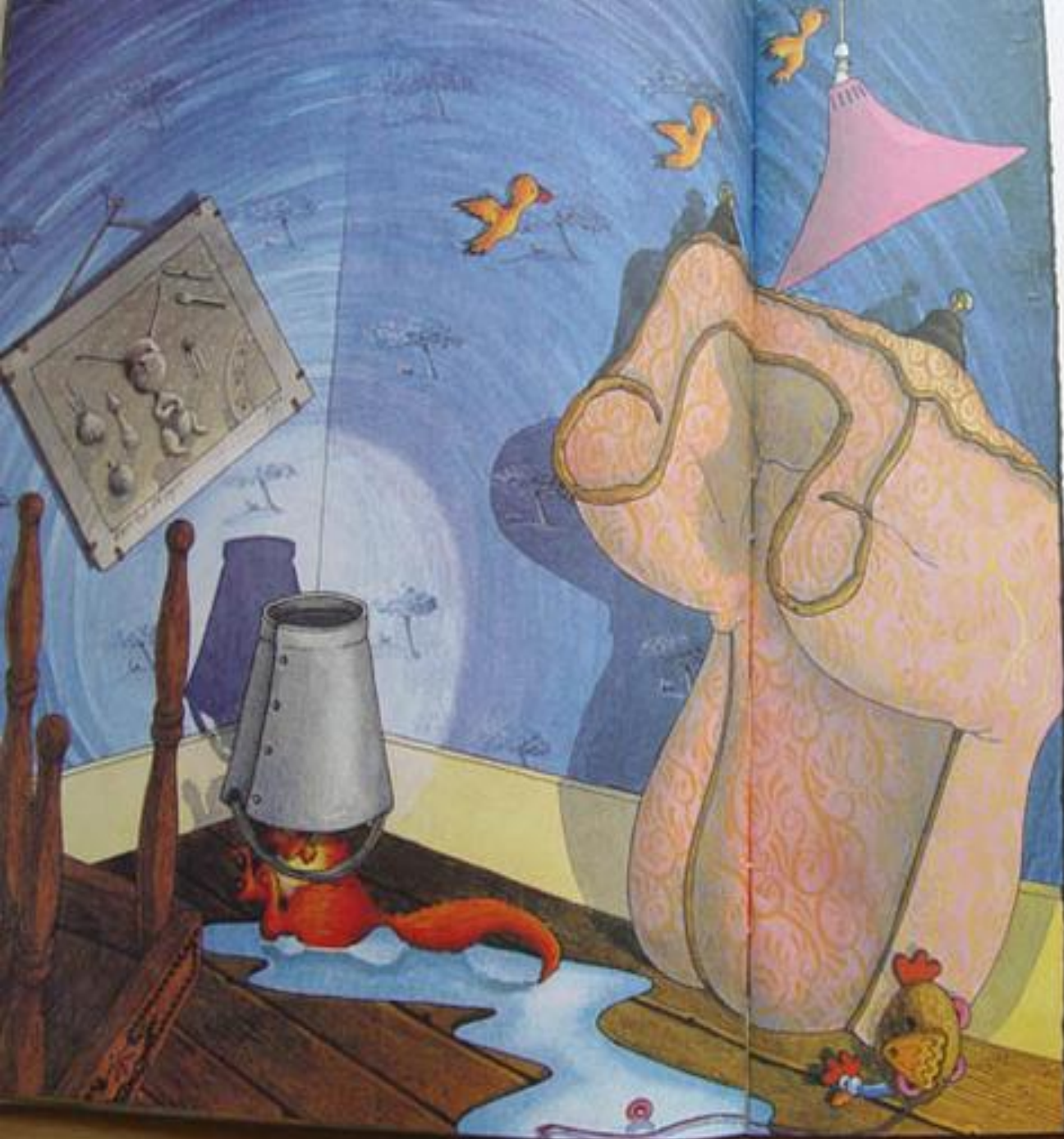
Gyveno Didysis ir Mažasis...

Kartą Mažasis
paniuro ir įširdo...

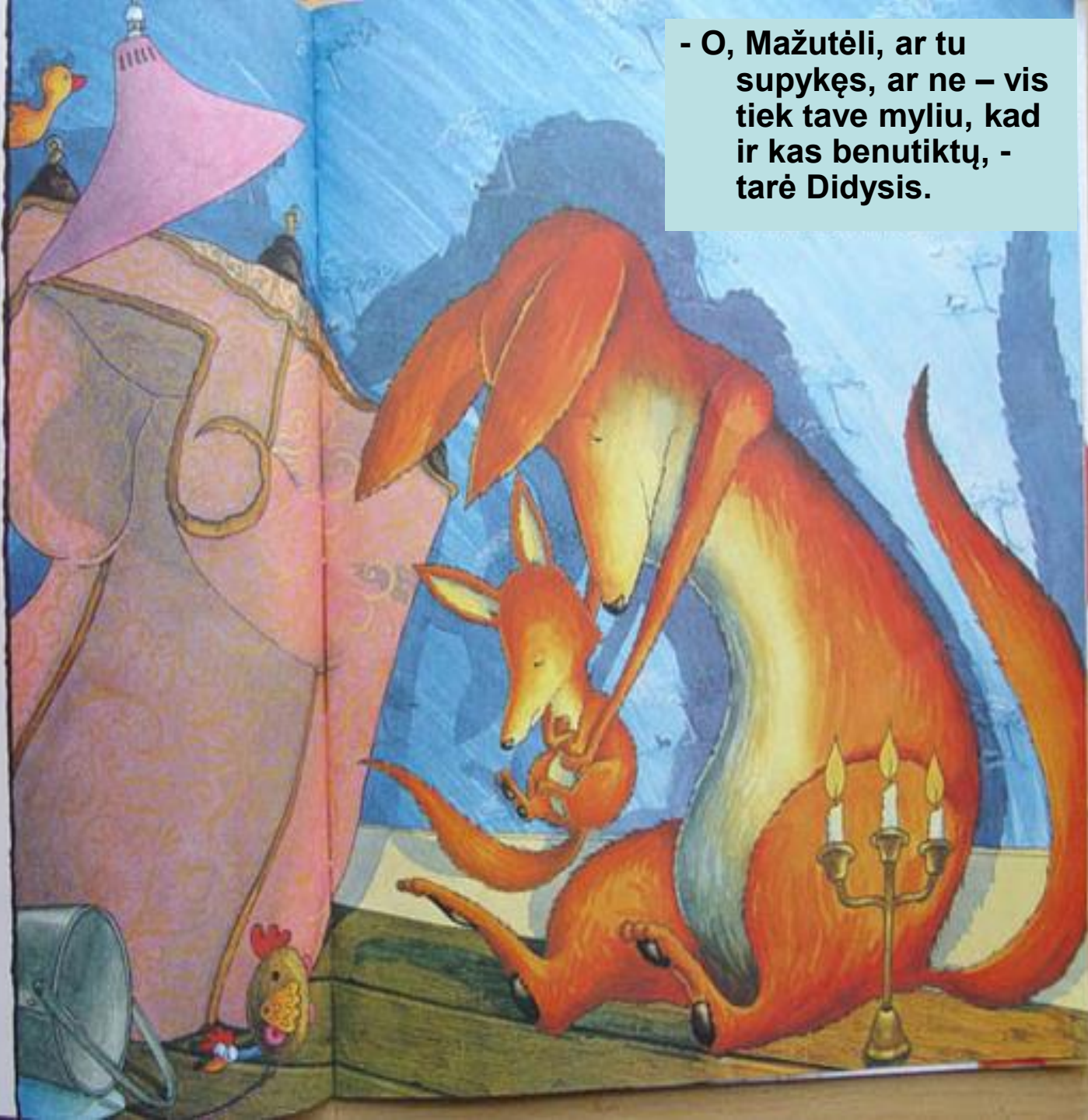
- Kas nutiko? -
pasiteiravo Didysis.

-Aš esu liūdnas ir
supykęs. Ir
nemanau, kad tu
mane myli, -
sumurmėjo
Mažasis.

- O, Mažutėli, ar tu
supykęs, ar ne – vis
tiek tave myliu, kad
ir kas benutiktų, -
tarė Didysis.

- Jei aš tapsiu niurgzliu
nerangiu meškiuku, ar ir tada
tu mylėsi mane ir rūpinsiesi
manimi?

- Žinoma! Ar tu būsi
meškiukas, ar ne -
aš tave mylėsiu,
kad ir kas
benutiktų!

- O jei aš pavirsiu bjauriu slidžiu vabaliuku, ar vis tiek mane mylėsi ir norėsi mane apkabinti?

- Žinoma! Ar tu pavirsi
vabaliuku, ar ne -

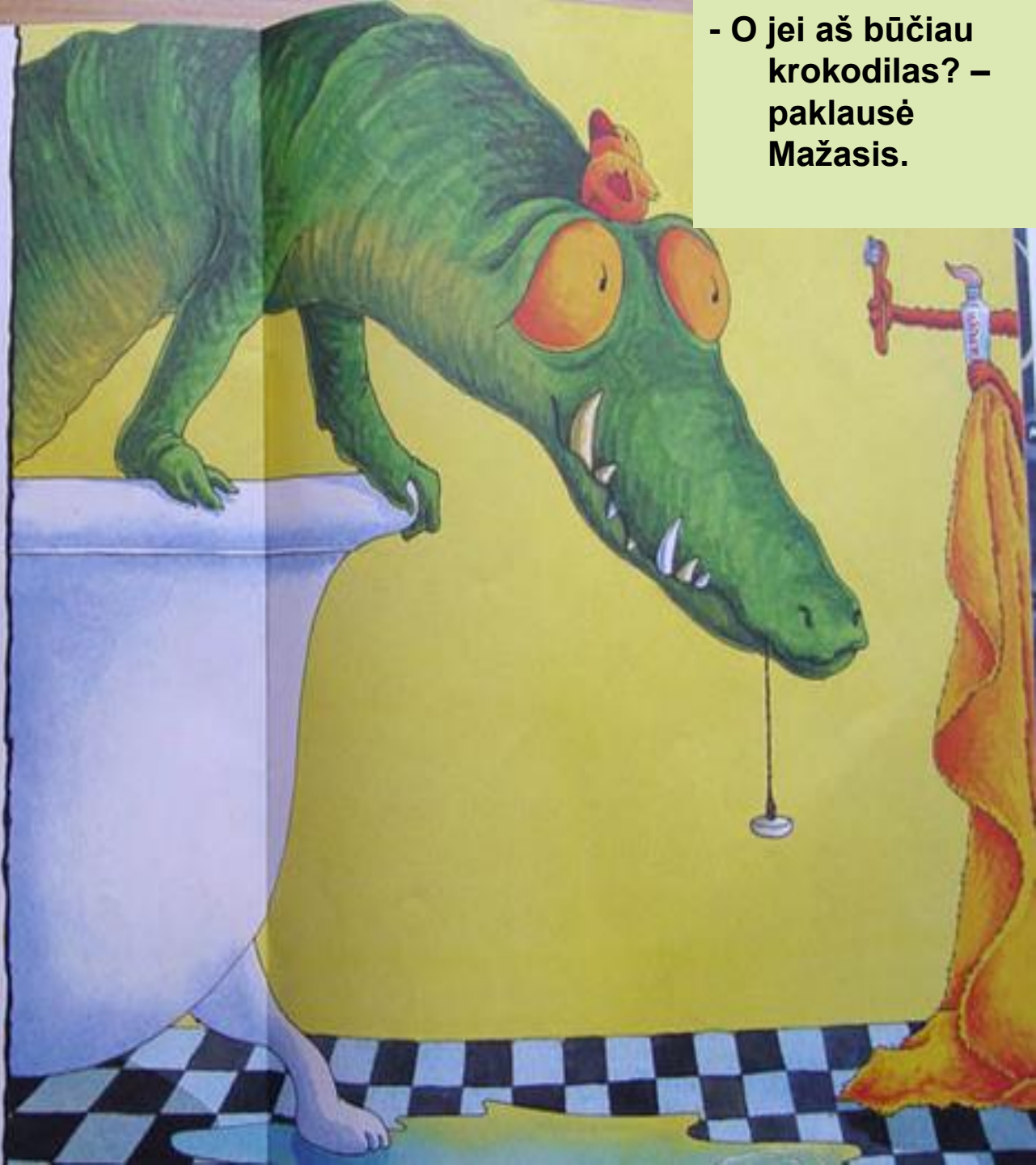

aš tave mylėsiu,
kad ir kas
benutiktų, -
tvirtino Didysis.

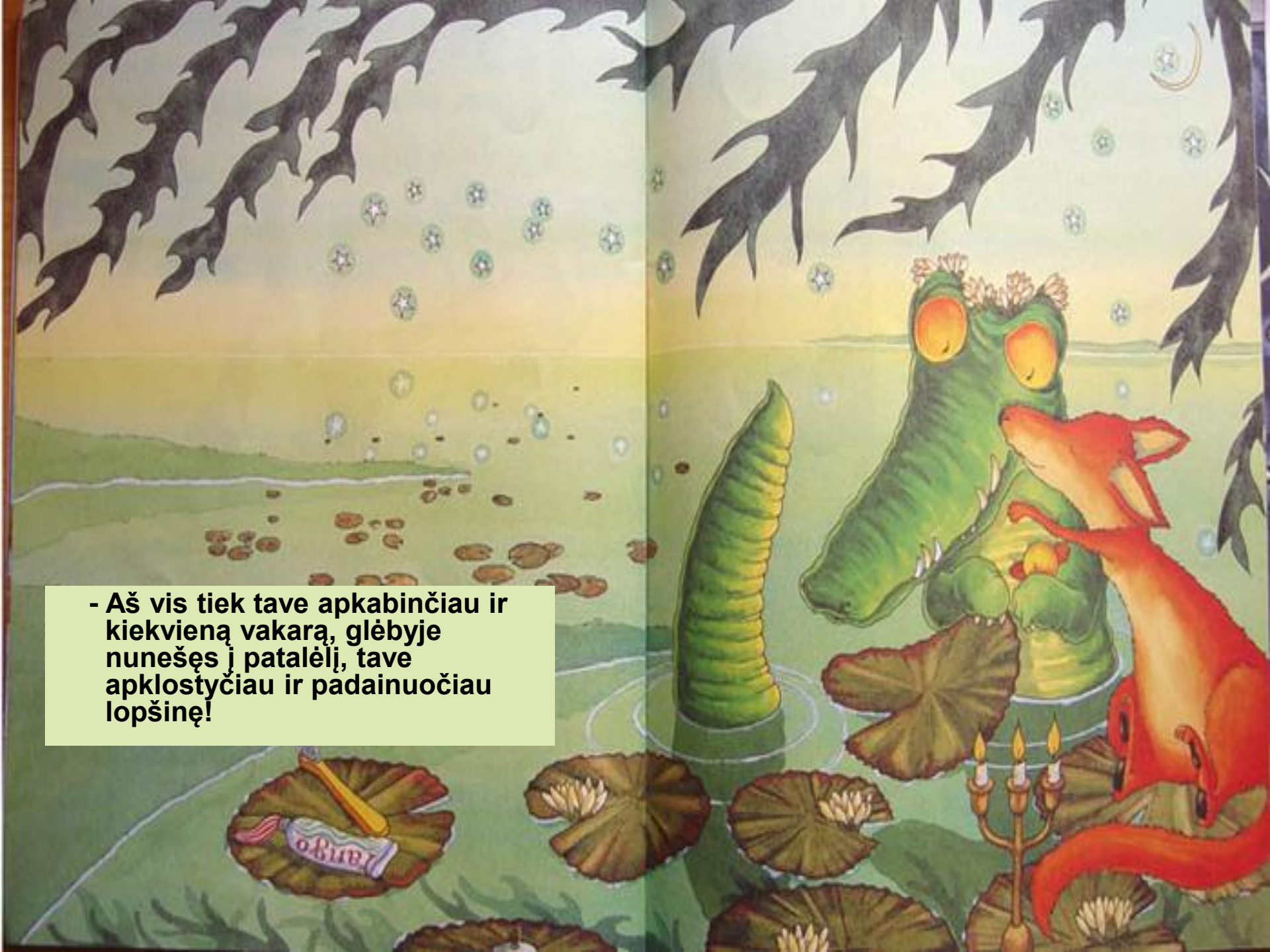

- Kad ir kas
benutiktų? –
paklausė Mažasis ir
... nusišypsojo.

- O jei aš būčiau
krokodilas? –
paklausė
Mažasis.

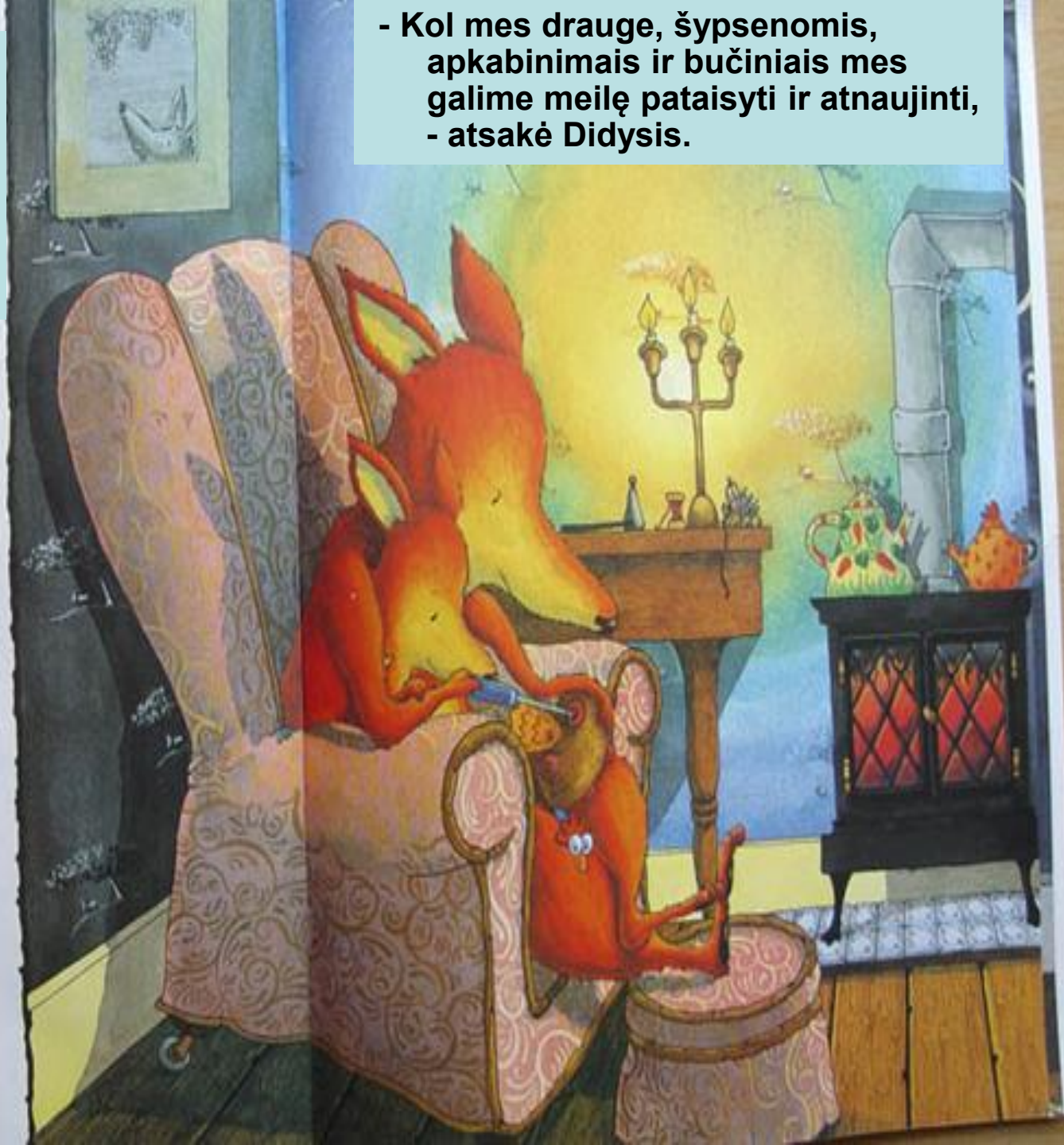

- Aš vis tiek tave apkabinčiau ir kiekvieną vakarą, glėbyje nunešęs į patalėlį, tave apklostyčiau ir padainuočiau lopšinę!

- Ar meilė gali pasenti, ar susinešioti? Ar gali ji sulūžti? Ar gali ji prakiurti, ar ant tos skylės galima užsiūti lopą? Ar galima meilę pataisyti?

- Kol mes drauge, šypsenuomis, apkabinimais ir bučiniiais mes galime meilę pataisyti ir atnaujinti, - atsakė Didysis.

- O jei tu iškeliausi toli toli? Ar tavo meilė išvyks kartu su tavimi, ar pasiliks?

**- Pažiūrėk į žvaigždes.
Jos yra toli nuo
mūsų, bet jų šviesa
vis tiek mus pasiekia.**

- Taip ir meilē: ar mes būtume šalia vienas kito, ar toli, bet meilē bus visuomet aplink mus ir mummyse, kur mes bebūtume...

